

GEGEVENSFICHE

TITEL: BASSE-CLASSE NAAR BLANKENBERGE

AUTEUR: LUK HOEDEMAEKERS

GENRE: TRAGIKLUCHT

AANTAL PERSONAGES: 8 TOT 20 (min. 4 vrouwen en min. 4 mannen)

DECOR: Een eersteklas treincoupé. Tegen de achterwand één of meerdere ramen. Bij het begin van het stuk zien we door deze ramen het stationsgebouw. Tijdens de reis wordt het beeld van het stationsgebouw via projectie vervangen door bewegende beelden van het voorbijglijdende landschap. Een gemakkelijkere oplossing is dat iemand van de spelers de blinden voor het raam naar beneden laat wanneer de trein vertrekt. Wanneer de trein onderweg stopt kunnen de blinden dan weer omhoog gedaan worden en krijgen we opnieuw zicht op het op dat moment vereist decor (ander stationsgebouw, perron, landschap ...). De vierde wand is uiteraard de andere kant van de wagon die de reizigers ook zicht geeft op station, perron, landschap Het publiek is hierbij soms ook een gemakkelijk en gewillig slachtoffer. Verder op de scène, tegen de achterwand, zes zitbanken met telkens twee zitplaatsen, in de gebruikelijke opstelling. We noemen ze, van links naar rechts, B1, B2, B3, B4, B5 en B6. B1/B2 en B3/B4 en B5/B6 zijn naar elkaar gericht. B2/B3 en B4/B5 staan met de ruggen naar elkaar (dus: [B1 B2] [B3 B4] [B5 B6]). Om de zichtbaarheid voor de toeschouwers te vergroten, zouden de banken misschien beter niet helemaal haaks op de achterwand geplaatst worden, maar eerder een beetje schuin. Afhankelijk van het speelveld kunnen natuurlijk ook meer of minder zitbanken gebruikt worden. De ruimte vanaf voordoek tot aan de banken wordt als gangpad gebruikt. Misschien kan en/of moet er voor het eigenlijke podium of iets verder in de zaal een minipodium gebouwd worden voor enkele zaalacties.

KORTE INHOUD: 'Basse-classe naar Blankenberge' is een prettig gestoorde, moderne, interactieve, niet geheel vrijblijvende tragiklucht voor 8 tot 20 acteurs/actrices, over liefde en religie, over waarden en normen, speciaal voor groepen die voor één keer net iets meer willen en durven want ... in een aantal zaalacties (in het rusthuis, op het strand, in de gevangenis, in de kerk ...) neemt het publiek actief deel aan de voorstelling!

Eén trein. Twee families, de ene al wat meer gebroken dan de andere. Eén conducteur. Samen op weg richting Blankenberge. Ieder met zijn eigen trauma's. Iedereen licht tot zwaar beschadigd. Uiteenlopende reisdoelen. Uiteenlopende levens, ervaringen en verwachtingen. Zo'n reis is voor niemand een pretje, niet voor de 'Backxen', niet voor de 'de Strihous', niet voor Kristof. Of toch? Spring op de trein en reis mee met dit kleurrijk gezelschap!

Maraise de Strihou en haar dochter Ann-Sofie nemen in Genk de trein naar Blankenberge. Ann-Sofie zal in Knokke een golfcursus gaan volgen en haar overbezorgde moeder vergezelt haar. Stapt in hetzelfde station ook op: de familie Backx. Deze bestaat uit moeder Leen en haar twee kinderen Shinaya en Jordy. De Backxen gaan op vakantie naar Blankenberg. Ze slepen een heleboel bagage mee, allemaal in rood-blauw-witte Wibra-zakken. Het is feest voor hen. De familie Backx reist eerste klas, zonder dat ze daarvoor betaald heeft, omdat ze vindt dat ze daar recht op heeft. Ze betalen toch belastingen en het zijn niet alleen rijke stinkerds die dat voorrecht zouden mogen genieten. Onderweg zullen ze ook nog vader Jan Backx en zoon Gerard oppikken aan het station van Leuven. Deze zijn allebei vervroegd vrijgelaten uit Leuven-Centraal waar ze opgesloten hebben gezeten na een reeks gewelddadige overvallen. De familie Backx maakt het moeder Maraise de Strihou en haar kuiken Ann-Sofie niet gemakkelijk. Ook conducteur Kristof Gaethofs krijgt het zwaar te verduren.